

RO

RO

RO

COMISIA EUROPEANĂ

Bruxelles, 28.2.2011
COM(2011) 84 final

RAPORT AL COMISIEI CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIU
privind punerea în practică și aplicarea anumitor prevederi ale Directivei 2008/94/CE
privind protecția lucrătorilor salariați în cazul insolvenței angajatorului

RAPORT AL COMISIEI CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIU

privind punerea în practică și aplicarea anumitor prevederi ale Directivei 2008/94/CE privind protecția lucrătorilor salariați în cazul insolvenței angajatorului

1. INTRODUCERE

Directiva 2008/94/CE¹ (denumită în continuare „directiva”) codifică Directiva 80/987/CEE² astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2002/74/CE³.

Directiva vizează protejarea lucrătorilor salariați în cazul insolvenței angajatorului, în special pentru garantarea plății creanțelor lor neachitate. În acest scop, statele membre trebuie să instituie un organism care să garanteze plata acestor creanțe.

Articolul 15 din directivă cere Comisiei să prezinte Parlamentului European și Consiliului un raport privind transpunerea în practică și aplicarea articolelor 1 – 4, a articolelor 9 și 10, a articolului 11 alineatul (2), a articolului 12 litera (c) și a articolelor 13 și 14 în statele membre.

Pentru pregătirea acestui raport, Comisia a comandat efectuarea unui studiu de către experți independenți, a adresat un chestionar statelor membre și partenerilor sociali europeni și i-a invitat să transmită observații cu privire la concluziile studiului.

2. DOMENIU DE APLICARE ȘI DEFINIȚII (ARTICOLELE 1, 2 ȘI 13)

2.1. Lucrătorii protejați

În afară de excepțiile menționate mai jos, directiva se aplică tuturor persoanelor considerate ca fiind lucrători salariați în conformitate cu legislația națională. Comisia constată că în Republica Cehă, angajații care lucrează pe baza unui acord de execuție a unei lucrări nu beneficiază de protecția prevăzută de directivă. Întrucât această excludere ar putea constitui o încălcare a dispozițiilor directivei, Comisia va verifica mai atent dacă aceste persoane nu sunt considerate drept lucrători salariați în temeiul legislației muncii din Republica Cehă.

Directiva impune în mod clar statelor membre să includă în domeniul ei de aplicare salariații cu jumătate de normă, lucrătorii angajați cu contract pe durată determinată și lucrătorii cu contract de muncă temporară [articolul 2 alineatul (2)]. Conform informațiilor de care dispune Comisia, toate statele membre respectă această cerință.

¹ Directiva 2008/94/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2008 privind protecția lucrătorilor salariați în cazul insolvenței angajatorului. JO L 283, 28.10.2008, p. 36.

² Directiva 80/987/CEE a Consiliului din 20 octombrie 1980 privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la protecția lucrătorilor salariați în cazul insolvenței angajatorului. JO L 283, 28.10.1980, p. 23.

³ Directiva 2002/74/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 septembrie 2002 de modificare a Directivei 80/987/CEE a Consiliului privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la protecția lucrătorilor salariați în cazul insolvenței angajatorului. JO L 270, 8.10.2002, p. 10.

Directiva interzice statelor membre de a fixa o durată minimă a raporturilor de muncă pentru ca lucrătorii să aibă dreptul la protecția prevăzută de aceasta [articolul 2 alineatul (3)]. Comisia observă că, în conformitate cu legislația cipriotă, pentru a avea dreptul la plata creanțelor, un salariat trebuie să fi lucrat cel puțin 26 de săptămâni neîntrerupte pentru același angajator înainte de data insolvenței acestuia. În opinia Comisiei, aceasta ar putea constitui o încălcare a directivei.

Cu titlu excepțional, statele membre sunt autorizate să excludă anumite categorii de salariați:

a) cu condiția existenței unor alte forme de garanție care să asigure persoanelor interesate un grad de protecție echivalent cu cel care decurge din directivă [articolul 1 alineatul (2)]. Trei state membre au făcut uz de această posibilitate. În Belgia, lucrătorii și ucenicii întreprinderilor care depind de mai multe comitete sau subcomitete paritare sunt excluși de la protecția fondului de garantare general dar beneficiază de protecția fondurilor sectoriale stabilite prin convențiile colective. În Cipru, personalul navigant nerezident din marina comercială este exclus de la drepturi. În Regatul Unit, marinarii din marina comercială sunt excluși de la drepturi. Comisia consideră că „privilegiul maritim”⁴ care pare a fi principala protecție oferită marinarilor în aceste două state membre în cazul insolvenței angajatorului nu pare să ofere întotdeauna un grad de protecție echivalent cu cel al instituției de garantare, întrucât valoarea navei poate să nu fie suficientă, în anumite cazuri, pentru a acoperi suma minimă a creanțelor neachitate prevăzută de directivă.

b) personalul menajer angajat de o persoană fizică și pescarii remunerați în cotă-parte, cu condiția ca aceste excluderi să fi existat deja în legislația națională a statului membru în cauză la data intrării în vigoare a Directivei 2002/74/CE [articolul 1 alineatul (3)]. Comisia constată că pescarii remunerați în cotă-parte sunt excluși în Grecia, Italia, Malta și Regatul Unit; personalul menajer este exclus în Spania, Franța, Malta, Țările de Jos și Polonia.

2.2. Angajatorii în cauză

Directiva se aplică tuturor angajatorilor, în sensul legislațiilor naționale, care se află în stare de insolvență. Directiva nu prevede posibilitatea excluderii niciunei categorii de angajatori.

În conformitate cu articolul 2 alineatul (1), un angajator este considerat a fi în stare de insolvență :

- atunci când s-a cerut deschiderea unei proceduri colective bazate pe insolvența angajatorului, prevăzută de legislația națională, care implică depozitarea parțială sau totală a angajatorului de activele sale și numirea unui lichidator (sau a unei persoane care să exercite o funcție similară);

⁴

Privilegiul maritim corespunzător unei nave acordă prioritate anumitor creanțe (inclusiv creanțelor salariale) asupra ipotecilor, a garanțiilor și a taxelor înregistrate. (Convenția internațională privind privilegiile și ipotecile maritime 1993).

- atunci când autoritatea competentă a hotărât deschiderea procedurii (sau a constatat închiderea definitivă a întreprinderii angajatorului precum și insuficiența activelor disponibile pentru a justifica deschiderea procedurii).

Comisia semnaleză că Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului⁵ se aplică procedurilor colective de insolvență care implică depozitarea parțială sau totală a debitorului și numirea unui lichidator [articolul 1 alineatul (1)], adică, aceleași proceduri de insolvență ca și cele prevăzute de directivă. În aceste circumstanțe, statele membre, cu câteva excepții, au confirmat Comisiei că tipurile de proceduri de insolvență naționale care intrau în domeniul de aplicare al directivei sunt cele enumerate în anexa A la regulament. Excepțiile sunt următoarele: Germania, unde numai procedura *Insolvenzverfahren* generează o creanță protejată de directivă; Grecia, care exclude cazurile a) unei societăți puse sub administrare temporară (administrare și gestionare de către creditorii) și b) unei societăți puse în lichidare judiciară în vederea ajungerii la un compromis cu creditorii săi; Irlanda, unde procedurile *examinership* și *winding up of partnerships* sunt excluse; Ungaria, unde legislația națională în vigoare nu se aplică decât procedurilor de lichidare („felszámolási eljárás”); Slovenia, unde procedurile *skrajšani stečajni postopek* și *prisilna poravnava v stečaju* sunt excluse. Întrucât definițiile procedurilor de insolvență acoperite de ambele instrumente sunt aceleași, Comisia intenționează să examineze mai îndeaproape această chestiune pentru a se asigura că toate procedurile de insolvență relevante sunt acoperite.

Mai mult, legislația belgiană nu utilizează noțiunea de insolvență ci de închidere a unei întreprinderi. Închiderea unei întreprinderi înseamnă „încetarea definitivă a activității principale a întreprinderii atunci când numărul de lucrători este redus la mai puțin de un sfert din numărul de lucrători care era ocupat, în medie, în întreprindere în cursul celor patru trimestre precedente trimestrului în care a avut loc încetarea definitivă a activității principale”⁶. Este posibil ca anumite situații de insolvență în sensul directivei să nu fie acoperite de fondul de garantare belgian.

Danemarca, care nu are obligația de a respecta regulamentul, a informat Comisia că fondul de garanție național acoperă următoarele situații: a) falimentul; b) încetarea activității unui angajator a cărui insolvență a fost constatată; c) decesul angajatorului ale cărui bunuri sunt puse sub administrare pentru insolvență sau lichidate fără administrare.

În orice caz, articolul 2 alineatul (4) din directivă permite statelor membre să extindă protecția salariaților la alte situații de insolvență care nu îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 2 alineatul (1).

Directiva nu face nicio diferență între angajatori în funcție de dimensiunile acestora, de calitatea lor de comercianți sau de beneficiile generate de aceștia și nici regimurile de garantare din statele membre nu ar trebui să facă acest lucru. Comisia constată, totuși, că în Ungaria, procedurile de faliment nu se aplică decât anumitor tipuri de persoane sau de entități. În mod similar, în Luxemburg, procedurile de faliment nu pot fi deschise decât împotriva unei societăți comerciale sau a unei persoane fizice

⁵ Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență. JO L 160, 30.6.2000, p. 1.

⁶ Articolul 3 paragraful 1 prima liniuță din Legea din 26 iunie 2002.

considerate ca fiind un comerciant. Aceasta poate duce la excluderea lucrătorilor angajați de anumite persoane fizice și juridice de la protecția prevăzută de directivă.

3. CREANȚE ACOPERITE DE INSTITUȚIA DE GARANTARE (ARTICOLELE 3 ȘI 4)

Creanțele preluate de către instituția de garantare sunt creanțe salariale neachitate generate de un contract de muncă și referitoare la o perioadă anterioară și/sau ulterioară unei date determinate de către statele membre. Bulgaria, Republica Cehă, Danemarca, Grecia, Malta, Portugalia și Austria au fixat o perioadă de referință de șase luni înainte de cererea de deschidere a procedurii de insolvență la care trebuie să se raporteze creanțele; Polonia utilizează o perioadă de referință de nouă luni; în Italia și Letonia aceasta este de 12 luni; în Slovacia, Irlanda și Lituania perioada este de 18 luni; în Cipru ea este de 78 de săptămâni; Belgia utilizează o perioadă care începe de la 12 luni înainte de închiderea întreprinderii până la 13 luni după aceasta. Mai multe state membre nu au stabilit o perioadă de referință ci doar o dată înaintea căreia sau după care trebuie să se raporteze creanțele. Acesta este cazul Estoniei, Franței, Germaniei, Luxemburgului, Ungariei, Țărilor de Jos, României, Sloveniei, Spaniei, Finlandei, Suediei și Regatului Unit.

Definiția termenului „remunerație” aparține legislației naționale, ceea ce duce la diferențe între statele membre cu privire la amploarea garanției. Cu toate acestea, legislația națională trebuie să respecte principiul general al egalității și al nediscriminării atunci când precizează prestațiile datorate de instituția de garantare⁷.

Articolul 4 alineatul (1) din directivă permite, de asemenea, statelor membre să limiteze în două feluri obligația de plată a instituției de garantare:

- (a) prin specificarea duratei perioadei care dă dreptul la plata creanțelor neachitate, cu condiția ca această perioadă să acopere cel puțin remunerația ultimelor 3 luni de raporturi de muncă sau 8 săptămâni dacă perioada de referință este de cel puțin 18 luni [articolul 4 alineatul (2)]. Belgia, Danemarca, Franța, Ungaria, Austria și Finlanda nu au recurs la această opțiune. Bulgaria, Republica Cehă, Germania, Estonia, Grecia, Italia, Letonia, Lituania, Malta, Polonia, România, Slovenia și Slovacia au optat pentru o perioadă maximă de 3 luni; perioada maximă este de 8 săptămâni în Irlanda și în Regatul Unit, 13 săptămâni în Cipru și 19 săptămâni în Țările de Jos; în Spania, ea este de 150 de zile în timp ce în Luxemburg și în Portugalia ea este de 6 luni; în Suedia, ea este de 8 luni.
- (b) prin fixarea unui plafon pentru plățile efectuate de către instituția de garantare, cu condiția ca acest plafon să nu fie inferior unui prag care este compatibil din punct de vedere social cu obiectivul social al directivei [articolul 4 alineatul (3)]. Cu excepția Țărilor de Jos, toate statele membre au fixat astfel de plafoane dar metoda de calcul a acestora este foarte variată. Directiva nu oferă precizări în acest sens. Totuși, așa cum a fost constatat de către Comisie în raportul său din 1995 privind punerea în aplicare a directivei din 1995⁸, se poate afirma că, dacă plata garanției ar echivala în cele din urmă cu prestațiile de asistență

⁷ Hotărârea Curții (Prima Cameră) din 16 decembrie 2004. Cauza C-520/03. José Vicente Olasso Valero împotriva Fondo de Garantía Salarial (Fogasa). ECR 2004 Pagina I-12065, punctul 34.

⁸ COM (95) 164 din 15 iunie 1995.

socială sau cu salariul minim legal, s-ar putea ivi probleme de compatibilitate cu obiectivul social al directivei.

4. SITUAȚII TRANSNAȚIONALE (ARTICOLELE 9 ȘI 10)

Directiva prevede ca, atunci când întreprinderea care desfășoară activități pe teritoriile a cel puțin două state membre se află într-o situație de insolvență, instituția competentă pentru plata creanțelor neachitate ale salariaților este instituția din statul membru pe al cărui teritoriu aceștia lucrează sau își exercită de obicei activitatea [articolul 9 alineatul (1)]. În hotărârea sa din cauza C-310/07⁹, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a decis că o întreprindere stabilită într-un stat membru, pentru a fi considerată ca desfășurând activități pe teritoriul unui alt stat membru, trebuie să dispună pe teritoriul acestuia din urmă, de o prezență economică stabilă, caracterizată prin existența unor resurse umane care să-i permită realizarea activităților, dar nu este necesar ca aceasta să dispună de o sucursală sau de un birou fix în acest alt stat.

În perioada 2006-2008, Comisia a înregistrat 239 de intervenții în cursul cărora instituția de garantare a unui stat membru a efectuat plăți către lucrătorii unei întreprinderi aflate în situație de insolvență într-un alt stat membru (cf. Tabelul 4 din anexă). Numărul de salariați vizați a fost de 1 158, iar sumele plătite s-au ridicat la aproximativ 10,8 milioane EUR.

Comisia a ajutat statele membre să elaboreze un proiect de formular tip care poate fi utilizat pentru schimbul de informații, facilitând, astfel, punerea în aplicare a articolului 10 alineatul (1) din directivă.

De altfel, în conformitate cu articolul 10 alineatul (2) din directivă, Comisia publică și actualizează cu regularitate detaliile de contact ale autorităților administrative competente și/sau ale instituțiilor de garantare pe site-ul său internet <http://ec.europa.eu/social/main.jsp?catId=706&langId=en&intPageId=198>.

5. CLAUZA DE MENȚINERE A NIVELULUI DE PROTECȚIE (ARTICOLUL 11 AL DOILEA PARAGRAF)

Comisia nu a constatat cazuri în care punerea în aplicare a directivei a dus la un regres al situației existente în statele membre la data intrării în vigoare a directivei sau în legătură cu nivelul general de protecție a salariaților în cazul insolvenței angajatorului. Dimpotrivă, aplicarea directivei a consolidat protecția salariaților, întrucât a dus la crearea unor instituții de garantare în statele membre în care acestea nu existau încă.

6. CAZUL SALARIATULUI-ACȚIONAR AL ÎNTREPRINDERII [ARTICOLUL 12 LITERA (C)]

În temeiul directivei, statele membre pot refuza să acorde protecție unui lucrător salariat sau să îi reducă gradul de protecție, dacă acesta deține, pe cont propriu sau

⁹ Hotărârea Curții de Justiție din 16 octombrie 2008. Svenska staten împotriva Anders Holmqvist.

împreună cu familia sa apropiată, o parte esențială din întreprindere și exercită o influență considerabilă asupra activităților acesteia.

Mai multe state membre au recurs la această opțiune (Republica Cehă, Danemarca, Germania, Grecia, Cipru, Letonia, Malta, Țările de Jos, Austria, Slovenia și Suedia). În alte state membre (Spania, Irlanda, Finlanda), refuzul protecției acestor persoane se face în mod indirect, prin intermediul definiției termenului de „salariat”, și anume persoanele care dețin o parte din întreprindere și au o influență considerabilă asupra activităților acesteia nu sunt considerate ca fiind „salariați”. În Bulgaria, este suficient ca un salariat să fie asociatul sau membrul unui organ de conducere al întreprinderii pentru ca acestuia/acesteia să i se refuze protecția. Întrucât nu se precizează că salariatul trebuie să dețină o parte esențială din întreprindere și să exercite o influență considerabilă asupra activităților ei, aceasta nu pare să fie o situație conformă cu directiva. Celelalte state membre (Belgia, Estonia, Franța, Italia, Lituania, Luxemburg, Ungaria, Polonia, Portugalia, România, Slovacia și Regatul Unit) nu au recurs la această opțiune.

7. PREZENTARE GENERALĂ A CAZURILOR

La începutul anului 2010, Comisia a trimis statelor membre un chestionar pentru a obține date privind numărul de cazuri de insolvență tratate de către instituțiile de garantare naționale, precum și numărul de lucrători vizați și sumele care le-au fost achitate (cf. Tabelele 1, 2 și 3 din anexă)¹⁰.

În perioada dintre 2006 și 2009, instituțiile de garantare naționale au intervenit în peste 420 000 de cazuri de insolvență (cf. Tabelul 1 din anexă). În aceeași perioadă, 3,4 milioane de lucrători au beneficiat de plăți din partea instituțiilor de garantare în urma insolvenței angajatorilor lor (cf. Tabelul 2 din anexă). Mai mult, instituțiile de garantare au plătit acestor lucrători 17,7 miliarde EUR (cf. Tabelul 3 din anexă). În perioada 2006-2009, existau în medie 8 lucrători pentru fiecare caz de angajator insolubil iar suma medie plătită fiecărui lucrător de către instituțiile de garantare naționale a fost de 5 187 EUR.

Comisia a constatat creșterea semnificativă a numărului de cazuri între 2008 și 2009 (+19%) și, mai ales, creșterea numărului de lucrători (+61%) și a sumelor plătite (+72%), care pot fi atribuite crizei economice. Mărimea medie a societăților în situație de insolvență în 2009 a crescut, de asemenea, (de la 7,4 lucrători per caz în 2008 la 10,0 lucrători per caz în 2009, adică o creștere de 35%) precum și suma remunerațiilor neachitate (de la 5 059 EUR per lucrător în 2008 la 5 409 EUR per lucrător în 2009, adică o creștere de 7%).

În timp ce Germania este statul membru cu cel mai mare număr de cazuri (146 673 în perioada 2006-2009), Franța este statul cu cel mai mare număr de lucrători (953 887 în perioada 2006-2009) și cu cea mai mare sumă de bani vărsată (6,4 miliarde EUR).

¹⁰ IT și LU nu au răspuns la chestionar.

8. OPINIILE PARTENERILOR SOCIALI EUROPENI

UEAPME și cele șapte federații membre ale BUSINESSEUROPE care au formulat observații, consideră că directiva și-a atins scopul de a asigura un grad minim de protecție a salariaților în cazul insolvenței angajatorului acestora și că plafoanele fixate în temeiul articolului 4 alineatul (3) sunt compatibile din punct de vedere social cu obiectivul social al directivei.

Confederația Europeană a Sindicatelor (CES) consideră Directiva 2008/94/CE ca fiind un instrument legislativ european indispensabil care oferă un minimum de protecție pentru lucrătorii din întreaga Europă. Aceasta este, însă, foarte preocupată de plafoanele joase și perioadele foarte limitate stabilite de statele membre în temeiul posibilității oferite de articolul 4 alineatele (2) și (3). Conform CES, un număr semnificativ al membrilor săi și-au exprimat îngrijorări serioase cu privire la faptul că, pentru un mare număr de lucrători, salariile neplătite depășesc limitele stabilite de dreptul național din țările lor. Mai mult, CES subliniază faptul că formularea articolului 4 alineatele (2) și în special (3) este foarte vagă și lasă o marjă de manevră considerabilă statelor membre tentate de a-și dilua în mod semnificativ obligațiile care le revin în temeiul directivei. Drept rezultat, CES consideră că ar trebui luată în considerare o revizuire a acestor dispoziții. Conform CES, domeniul de aplicare a directivei constituie un alt aspect problematic al directivei, în special interpretarea „creanțelor neplătite”, întrucât un anumit număr de state membre aplică o definiție îngustă remunerațiilor (de exemplu, prin excluderea despăgubirilor, a primelor, a modalităților de rambursare, etc.). În opinia CES, aceasta poate duce la nesoluționarea unor creanțe considerabile.

9. CONCLUZII

La peste 30 de ani de la adoptarea primei directive în domeniu, în 1980, Comisia consideră că deține în continuare un rol cheie în asigurarea unui minimum de protecție a drepturilor lucrătorilor pe piața internă. Statele membre au fost obligate să creeze instituții de garantare care să intervină în caz de insolvență pentru a prelua creanțele neachitate ale salariaților. Cei 3,4 milioane de lucrători care au beneficiat de această plasă de salvare oferită prin intervenția instituțiilor de garantare în ultimii 4 ani, în special în perioada crizei economice, sunt dovada utilității acesteia. Reexaminarea efectuată în 2002 a clarificat consecințele legale ale situațiilor transnaționale și a adaptat dispozițiile pentru a ține cont de evoluțiile legislației în materie de insolvență din statele membre, consolidând, astfel, securitatea juridică.

Analiza de mai sus arată că, în general, dispozițiile vizate de obligația de raportare au fost puse în aplicare și aplicate în mod corect. Totuși, încă mai există domenii preocupante pe care Comisia intenționează să le abordeze cu mijloacele adecvate, recurgând, la nevoie, chiar la proceduri de sancționare a nerespectării obligațiilor care decurg din calitatea de stat membru.

Comisia va continua să monitorizeze funcționarea directivei, ținând cont de evoluțiile viitoare din domeniul legislației muncii și al legislației privind insolvența, pentru a se asigura că obiectivul urmărit este atins în mod corespunzător.

ANEXĂ TEHNICĂ

Tabelul 1: Numărul de cazuri în care s-a solicitat intervenția instituției de garantare

	2006	2007	2008	2009	TOTAL 2009	2006- 2009
Belgia	4 256	3 744	3 967	4 174		16 141
Bulgaria		6	3	9		18
Republica Cehă	449	382	386	750		1 967
Danemarca	1 221	1 091	1 847	3 167		7 326
Germania	38 133	38 711	35 447	34 382		146 673
Estonia	131	94	176	491		892
Irlanda	167	194	287	671		1 319
Grecia	-	-	-	-		-
Spania	12 431	12 654	13 229	16 466		54 780
Franța	19 655	19 577	24 046	27 113		90 391
Italia						
Cipru	7	5	1	2		15
Letonia	95	60	84	138		377
Lituania	379	293	300	340		1 312
Luxemburg						
Ungaria	1 273	1 235	1 419	2 222		6 149
Malta	0	1	0	1		2
Țările de Jos	3 796	2 392	2 580	4 641		13 409
Austria	4 036	3 508	3 563	4 036		15 143
Polonia	635	631	338	401		2 005
Portugalia	583	795	1 216	2 889		5 483
România		4	22	47		73
Slovenia	92	88	76	108		364
Republica Slovacă	80	58	62	174		374
Finlanda	2 167	2 098	2 243	2 965		9 473
Suedia	2 200	1 900	2 400	3 300		9 800
Regatul Unit	9 369	8 036	7 593	12 135		37 133
EUR 27	101 155	97 557	101 285	120 622		420 619

Tabelul 2: Numărul de angajați ale căror creanțe neachitate au fost plătite total sau parțial de către instituția de garantare

	2006	2007	2008	2009	TOTAL 2006-2009
Belgia	19 104	16 628	17 414	18 922	72 068
Bulgaria		45	20	433	498
Republica Cehă	7 549	6 888	5 055	19 451	38 943
Danemarca	9 886	10 244	19 328	34 694	74 152
Germania	189 695	167 593	173 004	304 719	835 011
Estonia	1 256	1 158	2 292	6 661	11 367
Irlanda	4 687	6 609	9 704	20 172	41 172
Grecia	758	284	432	148	1 622
Spania	57 738	56 382	63 994	99 071	277 185
Franța	220 812	208 233	235 062	289 780	953 887
Italia					0
Cipru	48	16	2	63	129
Letonia	2 598	928	1 029	2 015	6 570
Lituania	11 140	5 794	6 894	8 110	31 938
Luxemburg					0
Ungaria	21 319	15 888	12 665	28 664	78 536
Malta	0	32	0	17	49
Țările de Jos	30 729	21 554	27 890	59 243	139 416
Austria	34 521	30 986	28 219	36 191	129 917
Polonia	20 321	17 151	20 319	35 674	93 465
Portugalia	9 530	12 220	14 120	18 263	54 133
România		618	2 578	2 353	5 549
Slovenia	1 276	430	448	6 259	8 413
Republica Slovacă	2 604	2 821	4 308	8 114	17 847
Finlanda	6 022	5 021	7 714	9 253	28 010
Suedia	17 100	14 000	19 100	29 100	79 300
Regatul Unit	92 516	86 006	76 416	164 083	419 021
EUR 27	761 209	687 529	748 007	1 201 453	3 398 198

Tabelul 3: Sumele plătite de către instituția de garantare (în euro)

	2006	2007	2008	2009	TOTAL 2006-2009
Belgia	132 410 251	110 682 560	122 806 878	151 927 588	517 827 277
Bulgaria	-	14 265	5 115	232 022	251 402
Republica Cehă	6 477 066	7 060 182	6 026 217	31 928 617	51 492 081
Danemarca	28 287 595	36 372 910	89 592 275	157 395 719	311 648 498
Germania	983 495 381	849 977 920	822 226 706	1 755 302 560	4 411 002 567
Estonia	954 629	1 476 662	4 329 696	13 492 496	20 253 484
Irlanda	4 308 000	5 727 000	10 068 000	19 958 000	40 061 000
Grecia	2 130 303	496 418	986 256	311 315	3 924 292
Spania	269 549 468	327 130 512	359 752 446	643 538 235	1 599 970 661
Franța	1 458 000 000	1 400 000 000	1 463 000 000	2 117 000 000	6 438 000 000
Italia					
Cipru	96 147	7 803	1 910	14 554	120 414
Letonia	1 937 982	821 591	1 850 184	2 724 831	7 334 587
Lituania	6 835 032	3 880 908	5 271 084	6 545 412	22 532 437
Luxemburg					
Ungaria	21 360 781	16 841 854	18 043 815	32 734 634	88 981 085
Malta	0	35 816	0	22 062	57 878
Țările de Jos	205 314 711	141 211 281	174 557 007	398 691 488	919 774 487
Austria	184 854 654	208 047 412	208 055 837	277 579 642	878 537 545
Polonia	18 203 753	21 036 816	27 170 354	43 977 262	110 388 185
Portugalia	40 198 540	52 988 075	70 475 958	80 900 936	244 563 509
România	-	431 282	1 067 814	1 168 956	2 668 052
Slovenia	2 163 308	744 805	849 295	13 321 203	17 078 611
Republica Slovacă	2 570 000	2 304 056	5 111 233	9 872 000	19 857 289
Finlanda	18 930 558	16 447 990	24 135 752	35 396 292	94 910 592
Suedia	101 854 253	90 453 076	101 734 753	224 435 216	518 477 298
Regatul Unit	415 375 589	245 454 000	267 021 651	479 967 226	1 407 818 465
EUR 27	3 905 308 001	3 539 645 194	3 784 140 235	6 498 438 266	17 727 531 696

Tabelul 4: Intervenții în perioada 2006-2008 din partea instituțiilor de garantare în favoarea salariaților al căror angajator a făcut obiectul unei cereri de deschidere a unei proceduri de insolvență într-un alt stat membru

	NUMĂRUL DE CAZURI DE INSOLVENȚĂ TRANSNAȚIONALĂ PER INSTITUȚIE DE GARANTARE	NUMĂRUL DE SALARIAȚI ÎN CAUZĂ	SUMELE PLĂTITE (ÎN EUR)
Belgia	48	156	2 093 600
Bulgaria	0	0	0
Republica Cehă			
Danemarca	2	2	19 119
Germania	26	188	400 850
Estonia			
Irlanda	22	43	139 949
Grecia	0	0	0
Spania	0	0	0
Franța	39	163	2 513 154
Italia	6	6	156 458
Cipru			
Letonia	0	0	0
Lituania	0	0	0
Luxemburg	1	29	129 368
Ungaria	0	0	0
Malta	0	0	0
Țările de Jos	Cifrele nu sunt disponibile întrucât instituția de garantare olandeză nu a înregistrat în mod individual cazurile transnaționale		
Austria	59	214	1 346 751
Polonia	0	0	0
Portugalia	1	17	111 172
România	0	0	0
Slovenia	1	3	3 855
Republica Slovacă	0	0	0
Finlanda	15	69	434 253
Suedia	13	259	3 415 180

Regatul Unit	6	9	65 214
EUR 27	239	1 158	10 828 924